

PADOMJU KULDĪGA

Latvijas Kompartijas
Kuldīgas rajona komitejas
un Kuldīgas rajona izpildu
komitejas orgāns

IZNĀK TRIS REIZES NEDEĻĀ
Redakcija Kuldīgā, Ventpils ielā 14
Tālrunis 16 105

Redakcija atvērta no plkst. 9—18
Numurs maksā 15 kap.

№ 104 (1840)

Piektdien, 1956. g. 31. augustā

12. gads

Rīt veras skolu durvis

Visās mūsu zemes skolās, tāt skaita arī mūsu rajona, rīt sākas jaunais mācību gads. Skolu durvis mūsu rajonā vērš krietni lielāks skolnieku skaits nekā pagājušajā gadā. Pirmo mācību gadu sāks Snēpeles vidusskola. Tā šogad būs apmierināta snēpnieku prasība pēc vidējās mācību iestādes.

Gatavojoties jaunajam mācību gadam, rajona skolu, ciema padomju darbinieki, kolchozu laudis veikuši lielu darbu. Rūpīgi jaunajam darba cēlīnam sagatavotas Rendas, Plančas, Ivandes septiņgadīgas, Snēpeles un Kuldīgas pirmā vidusskola, kā arī daudzas citas skolas.

Krietni labāk nekā pērn mūsu skolas nodrošinātas ar uzskates līdzekļiem un citiem mācību piederumiem. Šim vajadzībam šogad izlietots turpat trīs reizes vairāk līdzekļu nekā pagājušajā gadā.

Pedagogu kolektīvu nemiltīgu uzmanību un visas sabiedrības aktīvu palīdzību prasa politehniskās apmācības organizēšana. Tagad jau vairākās skolās ir darbnīcas. Piemēram, Kuldīgas pirmajā vidusskolā ir darbnīca ar vairākiem zvejsolmiem un citu iekārtu. To iekārtošanā palīdzējuši šefi — rajona uzņēmumi un organizācijas.

Politehniskajā apmācībā liela nozīme ir skolu ciešiem sakariem ar uzņēmumiem un mašīnu-traktoru stacijām. Republika ir daudzpiemēri, kad jauno mehanizatoru un citus pulciņus skolās vada traktori, kombainieri un mehaniki, lauksaimniecības speciālisti. Par to šogad jāpadomā arī mūsu rajona skolās. Ir ta-

ču zināms, ka tiem skolēniem, kas nodarbojas ar praktisku darbu, daudz vieglāk apgūt mācību vielu nekā tiem, kas no dzīves atrauti. Vai tad nav tā, ka, kopjot lopus kolchoza fermā, vai audzējot dažādus augus izmēģinājumu laucīnā, tuvāka un saprotamāka kļūst dabas zinību viela, ka, konstruējot dažādas ierīces vai radiofizējot skolu vai kolchozu, vieglāk ir iemācīties fiziku, ka, ejot pārģāļienos, pērtjot težus un vācot kolekcijas, saprotamāka kļūst ģeogrāfija? Ja, tā tas ir, un tieši tāpēc priekšmetu pulciņiem skolās jaunajā mācību gadā jāvelti sevišķa vērība.

Katram skolēnam 1. septembris ir nozīmīga diena. To atzīmē ar ziediem, dāvanām, ar labiem novēlējumiem. Un tā nav nejaušība, jo katrs mācību gada sākums ir jauns posms cilvēka dzīvē, jauns pakāpiens iecerēto mērķu sasniegšanā.

— Est centīgs! Jau no pirmās skolas dienas mācies neatlaidīgi, pacietīgi! Apzinīgi izpildi uzdevot! — ar tādām novēlējumiem rīt skolēnus izvadīs vecāki, visa padomju sabiedrība. Katram skolēnam, sākot mācību gadu, gribamācīties parasti ir liela. Tad lai šī laba griba neizsīktu pie pirmā grūtāka gramatikas likuma vai teoremas!

Skolēnu vecākiem jaunajā mācību gadā vēlām biežāk iegriezties skolās, būt stingriem prasības pret bērniem mājās, kur tie gatavo nākamās dienas stundas, vairāk palīdzēt skolām jaunās paauzdes audzināšanā.

Labu veiksmi jaunajā mācību gadā!

Sāk audzēt dārza zemenes

Pildot Partijas un Valdības lēmumu „Par augļu, ogu un vīnogu ražošanas un sagādes palielināšanu” Ždanova vārdā nosauktā kolchoza dārzkopji sāk audzēt dārza zemenes. Viņi izvēlējušies zemeņu šķirni „Misovka”. Stādāmo materiālu iegādājās no Kandavas rajona padomju saimniecības „Virbi”.

Zemeņu stādīšana šeit pabeigta. Augsni zemenēm sagatavoja ļoti rūpīgi. Pēc agro kartupeļu novākšanas laucīņam uzveda 18 tonnas kūtsmēslu un tikpat daudz kūdras komposta. Bez tam uzsēja 400 kg superfosfata un kalcija maisījuma — pusi pirms aršanas un otru pusi pēc aršanas. Pēc aršanas laucīņu

vairākas reizes kultivēja un noecēja.

Stādīšanu izdrija rindās uz līdzena lauka. Rindu atstarpes nosprauda 70 cm platumā, bet stādīnus rindās stādīja 18—20 cm citu no cita. Visā platībā izstādīja ap 16 tūkstoš stādīnu. Stādot pēc šāda paņēmiena, darbs ir ražīgs. Dārzkopis bb. Jurjurs, Vagars, Zone un Freimane normā paredzēto 300 stādīnu vietā katrā dienā iestādīja ap 400 zemeņu stādīnu.

Nākamajā gadā kolchozā zemenes stādīs lielākās platībās. Dārzkopis Ernests Freimanis jau tagad izraudzījis zemenēm piemērotu lauku.

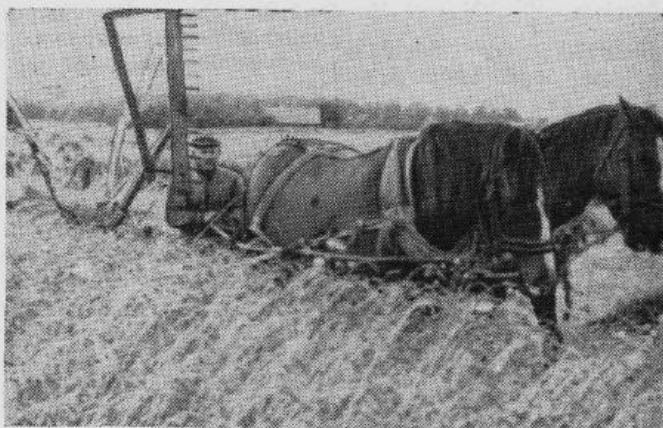
K. Linķis

Beidz kviešu ievākšanu

Pagājušajā gadā Staļina vārdā nosauktajā lauksaimniecības arteli ar ziemas kviešiem apsēja 76 hektarus. Kvieši visā sējumu platībā ir labi auguši un sola pēdējos gados vēl neredzēti lielu ražu. Kā stāsta I kompleksās brigades laudis, tad viņi šogad no kat-

ra hektara nokuls ne mazāk par 18—20 centneru graudu.

Pašreiz kolchozā izvēršusies masveida ziemas kviešu plauja. Šajā darbā vislabākos panākumus guvuši I brigades laudis, kuri kviešus ne tikai nopļāvuši, bet beidz jau to ievākšanu šķūņos. A. Sūna

Kolchozā Kārlis Štrauss ir viens no čaklākajiem plāvējiem.

Par spīti lietainajam laikam

Īsi pirms atbildīgā darba sākuma Ļeņina vārdā nosauktā lauksaimniecības artela laudis vienprātīgi apņēmas rudzu novākšanu veikt īsos termiņos. Lai vairotu kolchoznieku ieinteresētību, tika izstrādātas arī papildus apmaksas likmes. Paredzēts katram ražas novācējam papildus par izstrādes dienu izsniegt pa diviem kilogramiem graudu.

Un, lūk, 9. augustā sākās rudzu plauja. Bija jānopļauj 194,5 hektari. Druvās izgāja plāvēji ar desmit zirgu vilkmes plaujmašīnām, 70 kūlišu sējēji. Pavisam tanis dienās druvas strādāja ap 100 kolchoznieku. Plauju bija paredzēts pabeigt piecās dienās. Taču biežās lietus gāzes stundām un dažreiz pat veselām dienām aizkavēja ražas novākšanu. Kolchoznieki tomēr neatlaidās. Tikko lietus pārstāja, no jauna ietarkšķējās plaujmašīnas. It čakli strādā-

ja otrās brigades plāvējs Jānis Šēniņš, kurš daždien nopļāva līdz 5 hektariem.

Kolchoza labāko plāvēju vidū ir arī pirmās brigades laukkopji Frīcis Lasmanis, Ansis Eglājs, Ansis Štorchs. Tomēr visvairāk rudzu nācās nopļaut III brigades plāvējiem bb. Zalkovskim un Grinbergam.

Ātri visi rudzi bija nopļauti, un kolchoznieki kopīgiem spēkiem stājās pie jaunās ražas ievākšanas šķūņos.

Ik dienas otrajā kompleksajā brigādē rudzus veda ar 12 pārvējiem.

8 pārvēji tika nodarbināti arī pirmajā brigādē, bet trešās brigades laudis rudzus veda ar 6 pārvējiem un kāpurķēžu traktor DT-54.

Ik dienas kolchoznieki ievāca labību no vairāku desmitu hektaru platības. 28. augustā šķūņos ievēda pēdējos statīņus.

A. Pētersons

Attēlā: Kablles MTS komjauniešu-jauniešu brigades traktori Iģors Strazdiņš ved rudzus.

Izpildīsim

saistības —

apsēsīm

ziemājus līdz
10. septembrim

Dienā sēj,

bet naktī kultivē

Labi ziemāju sēja sokas lauksaimniecības arteli „Sarkanā zvaigzne”. Te šogad ar ziemājiem ielānāts apsēt 230 hektarus. Visa ziemājiem paredzētā augsne labi sagatavota, izkulta un sagatavota visa vajadzīgā rudzu sēkla.

Ziemāju sēja pilnā sparā rit abās brigādēs, bet vislabāk šis darbs sokas otrajā kompleksajā brigādē (brigadieris b. Grosmanis). Te rudzus sēj ar divām traktorvilkmes sējmašīnām. Traktoriisti bb. Lapsa, Vaivads, Birze un Leimanis dienā ar katru sējmašīnu apsēj līdz 15 hektariem. Mehanizatori sēj agregatā, traktoram pievienojot sējmašīnu, kultivatoru un ecēšas. Dienā traktoriisti sēj, bet naktī kultivē. Līdz šim kolchozā ar ziemājiem apsēts vairāk nekā 60 hektaru.

M. Roga

Ziemāju sēja sākusies

Molotova vārdā nosauktajā lauksaimniecības arteli ziemājiem paredzēto augsni sagatavoja laikus un nedēļas sākumā uzsāka sēju. Ziemājus sēj pirmajā brigādē (brigadieris b. Kondrats). Līdz šim mehanizatori bb. Krauze un Teburnieks ar traktora vilkmes sējmašīnu apsējuši vairāk nekā 40 hektarus. Sējai izmanto jaunās ražas graudus, kas iztīrīti un kodināti.

Z. Smilga

Sējumus paplašina

Staļina vārdā nosauktā lauksaimniecības artela laudis šogad paredzējuši ziemāju sējumus paplašināt par 50 ha un apsēt vairāk nekā 300 hektarus. Lai šo platību apsētu labākajos termiņos, kavēties nedrīkst. Tāpēc arī kolchozā jau vairākas dienas steidz rudzu sēju. Traktoriisti Frīcis un Arnolds Kapteini pirmajā brigādē apsējuši vairāk nekā 20 hektaru. Tuvākajās dienās sējā iesaistīs arī otru traktora vilkmes sējmašīnu. Ziemājus sēj labi sastrādātā augsnē. Uz lielākās daļas ziemājiem paredzētās platības mehanizatori izsējuši mineralmēslojumu.

V. Zieds

PSRS Ministru Padomē

1956. gada 29. jūnijā PSRS Ministru Padome publicēja presē apspriešanai Lēmuma projektu «Par pasākumiem cīņai pret maizes un citu valsts fondu pārtikas produktu izlietošanu lopbarībai».

Šis projekts iemantojis darbaļaužu atbalstu. PSRS Ministru Padome š. g. 27. augustā apstiprināja minēto Lēmuma projektu. Lēmums stājas spēkā tā apstiprināšanas dienā.

Zemāk publicēts PSRS Ministru Padomes lēmums.

Par pasākumiem cīņai pret maizes un citu valsts fondu pārtikas produktu izlietošanu lopbarībai

«PSRS Ministru Padome atzīmē, ka, realizējot Partijas un Valdības izstrādātos pasākumus, lai tālāk krasī kāpinātu lauksaimniecību, mūsu zemē pēdējos gados palielinājusies labības, kartupeļu, dārzeņu, gaļas, piena un citu lauksaimniecības produktu ražošana un sagāde. Līdz ar to pilsētās un rūpniecības centros 1954. un 1955. gadā ievērojami pieaugusi gaļas un gaļas produktu, piena, sviesta un augu eļļas, kartupeļu, dārzeņu, putrainu, cukura un citu pārtikas produktu pārdošana iedzīvotājiem valsts un kooperatīvās tirdzniecības tīklā.

Tā kā šo pārtikas produktu pārdošana iedzīvotājiem paplašinājusies, būtu bijis jāsaņem, ka maizes patēriņš un pārdošana iedzīvotājiem samazināsies. Istenībā tas tā nav. Salīdzinot ar 1952. gadu, maizes un maizes produktu pārdošana pilsētu un rūpniecības centru iedzīvotājiem pieaugusi ievērojami lielākos apmēros nekā pilsētu un rūpniecības centru iedzīvotāju skaits.

Noorganizētā pārbaude, kā arī vietējo padomju organu materiāli rāda, ka pēdējā laikā daudzās pilsētās plašos apmēros izvēršusies maizes, putrainu, kartupeļu un citu valsts veikalos pirkto pārtikas produktu izbarošana lopiem. Tāpēc cēlonis tam, ka stipri pieaugusi maizes pārdošana iedzīvotājiem, ir ne tik daudz maizes patēriņa pieaugums pārtikai, cik maizes izbarošana lopiem, kas atrodas pilsētu, piepilsētu, strādnieku ciematu iedzīvotāju, kā arī tādu personu personiskajā īpašumā, kuras dzīvo laukos, taču nekur nestrādā, bet gan privāti nodarbojas ar lopkopību, barojot lopus ar maizi, kas lēti pirktā valsts un kooperatīvajos veikalos.

Maizes, putrainu un citu produktu izbarošana lopiem dezorganizē iedzīvotāju apgādi un tālād neatbilst valsts un tautas interesēm. Šī sabiedrībai kaitīgā rīcība traucē pasākumus, ko veic Partija un Valdība, lai uzlabotu pilsētu un rūpniecības centru iedzīvotāju apgādi ar pārtikas produktiem. Šajā sakarā darbaļaudis griežas pie vietējiem un centrālajiem padomju organiem ar lūgumu darīt galu šai nenormālajai parādībai.

Ar Likumu par lauksaimniecības nodokli, ko 1953. gada augustā pieņēma PSRS Augstākā Padome, kā arī vairākiem Valdības Lēmumiem

tika atcelti noteikumi, kas ierobežoja lopkopības attīstību pilsoņu personiskajā īpašumā. Aizvadītajos divos gados strādniekiem un kalpotājiem piederošo lopu skaits vien palielinājies: liellopu — par 1,1 miljonu, tai skaitā govju — par 300 tūkstošiem, cūku — par 600 tūkstošiem, aitu — par 1,3 miljoniem.

Strādnieku un kalpotāju personisko lopu skaita palielināšanās pati par sevi ir pozitīvs fakts, taču tā novedusi pie mūsu sabiedrībai nevēlamām parādībām. Pieaugot pilsoņu personisko lopu skaitam, palielinājusies pārtikas produktu un, it īpaši, maizes un putrainu izlietošana lopbarībai. Turklāt zināma daļa pilsētu, strādnieku ciematu un piepilsētu lauku rajonu iedzīvotāju, ievērojot, ka lopkopības produktu cenas tirgū vēl arvien ir diezgan augstas, izmanto šo apstākli spekulatīvos nolūkos. Spekulatīvi elementi iepērk pilsētu valsts veikalos par zemo valsts cenu maizi, putrainus un citus produktus lopbarībai, bet lopkopības produktus pārdod tirgū par augstām cenām. Šie spekulatīvie elementi vairs nestrādā ražīgu darbu rūpniecībā, kolchozos un padomju saimniecībās vai arī formāli, vienīgi izskata pēc tur tikai skaitās, taču patiesībā individuālā lopkopība tiem kļuvusi par galveno nodarbošanos.

Diemžēl, ne vien spekulatīvi elementi, bet arī daži strādnieki un kalpotāji, kam ir personiskie lopi, nevis rūpējas par lopbarības sagādi, plaunājot sienu valsts zemes fonda brīvajās zemēs, valsts mežu fonda zemēs un citās šim nolūkam noteiktajās vietās, kā arī piedaloties ražas novākšanā kolchozos un novācot to savos sakņu dārzos, bet gan izmanto lopbarībai maizi, putrainus un citus produktus, ko viņi pērk valsts un kooperatīvajos veikalos.

Turklāt vēl saskaņā ar pastāvošo likumdošanu pilsētu iedzīvotājiem, kam ir personiski lopi, parasti nav jāmaksā naudas nodoklis, kā arī nav jāpilda obligātās lopkopības produktu piegādes, kas viņiem rada labākus apstākļus lopkopības attīstībai nekā kolchozniekiem, kam tiek noteiktas piegādes naturā un uzlikts lauksaimniecības nodoklis.

Maizi un citus valsts un kooperatīvajos veikalos pirkto produktus lopbarībai izmanto arī daži kolchoznieki,

kas dzīvo uz laukiem pilsētu tuvumā.

Pastāvot šādam stāvoklim, tiek neracionāli izlietota maize un citi pārtikas produkti, tiek traucēta darbaļaužu normāla apgāde.

Cīnīties pret maizes izbarošana lopiem varētu, paaugstinot maizes un putrainu cenas līdz tādām līmenim, ka vairs nebūtu izdevīgi barot ar šiem produktiem lopus, taču mūsu valsts nevar to darīt, jo maizes cenu paaugstināšana kaitētu miljoniem cilvēku interesēm.

Maizes izbarošana lopiem pilsētās un piepilsētās varētu novērst, ievērojami paplašinot gaļas, piena un piena produktu pārdošanu iedzīvotājiem valsts tirdzniecības tīklā par zemākām cenām, nekā pārdod individuālie lopu īpašnieki, lai patērētājs šos produktus iegādātos nevis tirgū, bet gan veikalos, tad individualajiem lopu īpašniekiem nebūtu izdevīgi izēdināt lopiem valsts veikalos pirkto maizi.

Pēdējā laikā ievērojami palielinājusies piena un daļēji arī gaļas sagāde un iepirkumi, kas devis iespēju valsts tirdzniecības tīklā pilsētās pārdot vairāk piena un gaļas produktu, tomēr pilsētu iedzīvotāju pieaugušās vajadzības pēc piena un it sevišķi gaļas vēl netiek pilnīgi apmierinātas pat lielos rūpniecības centros, jo valsts rīcībā pagaidām vēl nav pietiekami daudz šo produktu. Tādēļ arī lopkopības produktu, sevišķi gaļas, cenas tirgū ir augstākas par valsts cenām, un individualie lopu īpašnieki izmanto šo konjunkturu personiskās iedzīvošanās nolūkos.

PSRS Ministru Padome uzskata par nepieciešamu revīdēt likumus, kas veicina lopkopības attīstību pilsētu iedzīvotāju personiskajā īpašumā. Pilsētu iedzīvotāju primitīvā lopkopība, kur tiek patērēti daudz maizes un citu pārtikas produktu, atrauj darba spēku no ražīga darba sabiedrībā, prasa lielu darba patēriņu uz katru iegūstamās produkcijas — gaļas, piena, olu — vienību, demoralizē daļu iedzīvotāju, kas nav pietiekami nosvērti, un rada mūsu socialistiskās ražošanas dezorganizācijas elementus. Jāievēro, ka, ja tagad, kad valsts tirdzniecības tīklā un tirgū nav pietiekami daudz lopkopības produktu, daži individualie lopu īpašnieki var iegūt lielus ienākumus, tad, palielinot šo produktu ražošanu kolchozos un padomju saimniecībās un paplašinot valsts tirdzniecību par zemākām cenām, šie in-

dividualajiem lopu īpašniekiem izdevīgie apstākļi zudīs, jo kopt vienu govī, cūku vai aitu nav izdevīgi.

Mūsu likumdošana virzīta uz sabiedriskās lopkopības attīstību. PSKP CK janvāra Plenuma lēmumos (1955. gadā) norādīti galvenie lopkopības attīstības ceļi — kāpināt graudkopību un palielināt lopbarības ražošanu, attīstīt lopkopību kolchozos un padomju saimniecībās, mechanizēt darba procesus lopkopībā un samazināt izdevumus laukkopības un lopkopības produkcijas ražošanā, lai pilnīgi apmierinātu visu iedzīvotāju vajadzības pēc lopkopības produktiem uz šo produktu ražošanas pieauguma rēķina kolchozos un padomju saimniecībās. Šis ceļš atbilst tautas interesēm, un mūsu valsts to veicina.

To ievērojot, PSRS Ministru Padome atzīst par nepieciešamu veikt pasākumus, lai izbeigtu maizes un citu no valsts resursiem ņemtu pārtikas produktu izlietošanu lopbarībai, un ierobežot lopkopības attīstību pilsētu iedzīvotāju personiskajā īpašumā, šai nolūkā nosakot lopu īpašniekiem naudas nodokli un obligātas piena un gaļas piegādes. Sakarā ar to, protams, zināmā mērā samazināsies lopkopības produktu daudzums, kas nonāk tirgū no šīs saimniecību kategorijas, bet šis samazinājums tuvākajā laikā tiks segts, palielinoties lopkopības produktu ražošanai kolchozos un padomju saimniecībās.

PSR Savienības Ministru Padome nolēmj:

1. Aizliegt bez izņēmuma visiem visās vietās tīklā pilsētu, kā arī lauku apvidos, izbarot lopiem un mājputniem maizi, miltus, putrainus, kartupeļus un citus pārtikas produktus, kas pirkti valsts un kooperatīvajos veikalos.

Uzlikt par pienākumu vietējiem padomju organiem plaši izskaidrot iedzīvotājiem, ka maizes un citu valsts un kooperatīvajos veikalos pirkto pārtikas produktu izbarošana lopiem un mājputniem dezorganizē darbaļaužu apgādi, ir viens no spekulācijas veidiem, ar kuru nodarbojas atsevišķas personas, kas nevēlas piedalīties sabiedriskajā darbā, un ir sabiedrībai kaitīga rīcība.

2. Noteikt, ka par maizes, miltu, putrainu, kartupeļu un citu valsts un kooperatīvajos veikalos pirkto pārtikas produktu izbarošana lopiem un

mājputniem vainīgie sodāmi ar naudas sodu, ko pēc vietējo tirdzniecības organu ierosinājuma uzliek rajonu, pilsētu un ciematu Darbaļaužu deputātu padomju izpildkomitejas, pirmo reizi piecīsimt rubļu apmērā, bet atkārtotos gadījumos — tūkstoš rubļu apmērā. Soda naudu piedzen milicijas organi, pie kam soda uzlikšana nav pārsūdzama.

3. Atzīmēt, ka vietējo padomju un tirdzniecības organu nepietiekamas kontroles dēļ netiek ievērotas noteiktās maizes un citu produktu pārdošanas normas vienam pircējam un ka tas veicina maizes un citu valsts un kooperatīvajos veikalos pirkto produktu izmantošanu lopbarībai.

Uzlikt par pienākumu republiku Ministru Padomēm, apgabalu, novadu, pilsētu un rajonu Darbaļaužu deputātu padomju izpildkomitejām, PSRS Tirdzniecības ministrijai, Patērētāju biedrību centrālajai savienībai un visu ministriju un resoru galvenajām strādnieku apgādes pārvaldēm nodibināt kontroli pār maizes un citu produktu pārdošanu, nodrošinot, lai tiktu ievērotas pārdošanas normas vienam pircējam, un saukt pie atbildības tos, kas pārkāpuši noteikto tirdzniecības kārtību. Veikt pasākumus, lai uzlabotu vietējo Darbaļaužu deputātu padomju tirdzniecības komisiju, patērētāju kooperācijas veikalos komisiju un Valsts tirdzniecības inspekcijas darbību maizes un maizes produktu tirdzniecības kontrolē.

Lūgt VACP uzdot arodbiedrību CK, arodbiedrību fabriku, rūpniecību un vietējām komitejām uzlabot strādnieku masu kontroli pār tirdzniecību ar maizi un citiem produktiem un vienam pircējam noteikto pārdošanas normu ievērošanu.

4. Atzīt par nepieciešamu noteikt naudas nodokli un obligātas piena un gaļas piegādes pilsoņiem — lopu īpašniekiem (atskaitot kolchozniekus), kas dzīvo pilsētās — savienoto republiku galvaspilsētās, apgabalu un novadu centros un autonomo republiku centros (atskaitot Tālo Ziemeļu apgabalu un autonomo republiku centrus).

Iesniegt PSRS Augstākās Padomes Prezīdijam Dekrēta projektu par naudas nodokļa noteikšanu un tā piemērošanas kārtību.

Noteikt šādas obligātās piegādes gada normas: no vienas govs — 400 litrus piena, no vienas cūkas, vecākas par

(Turpinājums 3. lpp.)

Par pasākumiem cīņai pret maizes un citu valsts fondu pārtikas produktu izlietošanu lopbarībai

(Turpinājums no 2. lpp.)

diviem mēnešiem, — 20 kilogramus gaļas (dzīvsvārā) un no vienas aitas vai kazas — 5 kilogramus gaļas (dzīvsvārā). Par katru turpmāko lopu, kas saimniecībā ir pāri par vienu govī vai cūku, vai divām aitām (kazām), obligatās piena un gaļas piegādes noteikt divkārsā apmērā. Ja pilsoņu — lopu īpašnieku ģimenē ir darba spējīgi ģimenes locekļi, kas nestrādā valsts uzņēmumos un iestādēs, kooperatīvās un sabiedriskās organizācijās (atskaitot namamāti un skolu audzēkņus), obligatās piena un gaļas piegādes tiek paaugstinātas par 50 procentiem virs noteiktajām normām.

Obligatās gaļas un piena piegādes aprēķināmas pēc lopu skaita uz 1. oktobri.

Piešķirt savienoto republiku Ministru Padomēm tiesības noteikt šajā Lēmumā paredzētās obligatās piena un gaļas piegādes pilsoņiem — lopu īpašniekiem lielajās pilsētās, kas nav republiku, novadu un apgabalu centri, kā arī atbrīvot no obligatajam piena un gaļas piegādēm at-

sevišķu nelielu pilsētu iedzīvotājus, kaut arī tās būtu apgabalu, novadu vai autonomo republiku centri.

5. Piešķirt pilsētu un rajonu Darbaļaužu deputātu padomju izpildkomitejām tiesības pēc sabiedrisko organizāciju uzņēmumu un iestāžu lūguma atbrīvot izņēmuma kārtā atsevišķus pilsoņus, kas dzīvo pilsētās un kam ir personiskā īpašumā lopi, no obligatajam piena un gaļas piegādēm.

6. Pilsētās dzīvojošo kolchoznieku saimniecībām obligatās piena un gaļas piegādes pēc normām, kas paredzētas kolchoznieku sētām, noteikt tikai tad, ja gadījumā, ja visi darba spējīgie ģimenes locekļi izpilda noteikto izstrādes dienu minimumu. Ja atsevišķi šo ģimeņu locekļi bez svarīgiem iemesliem noteikto izstrādes dienu minimumu neizpilda, obligatās piena un gaļas piegādes aprēķināmas pēc normām, kas paredzētas individualajām saimniecībām. Obligatās piena un gaļas piegādes minētajām kolchoznieku saimniecībām, kur atsevišķi darba spē-

jīgi ģimenes locekļi bez svarīgiem iemesliem nav līdz 1. septembrim izpildījuši noteikto izstrādes dienu minimumu, aprēķināmas pēc saimniecību sarakstiem, ko apstiprinājusi kolchoznieku pilnsapulce vai pilnvaroto sapulce.

7. Atļaut savienoto republiku Ministru Padomēm sanitāru apsvērumu dēļ aizliegt turēt lopus iedzīvotāju personiskajā īpašumā pilsētās.

8. Uzlikt par pienākumu PSRS Padomju saimniecību ministrijai, PSRS Lauksaimniecības ministrijai un citām ministrijām un resoriem, kam ir padomju saimniecības un palīgsaimniecības, republiku Ministru Padomēm, novadu un apgabalu izpildkomitejām rūpēties, lai padomju saimniecības, kolhozi un uzņēmumu palīgsaimniecības iepirktu govīs un teles no pilsētu iedzīvotājiem un tādējādi netiktu pieļauta produktīvu piena lopu kausana gaļā.

9. Noteikt, ka lopu īpašnieki, kas produktīvos piena lopus pārdevuši kolchoziem, padomju saimniecībām, palīg-

saimniecībām un PSRS Lauksaimniecības ministrijas šķirnes un produktīvu lopu sagādes un realizācijas kantoriem, bet gaļas lopus — govīs, cūkās, aitās un kazās — valsts iepirkumā, tiek atbrīvoti no obligatajam piena un gaļas piegādēm termiņos, kas vēl nav pienākuši. Ja lopi pārdoti atsevišķiem pilsoņiem vai nokauti, naturalās piegādes nokārtojamas pilnos apmēros.

Gadījumā, ja lopi iegādāti pēc 1. oktobra, obligatās piena un gaļas piegādes jānokārto pilnu gada normu apmērā. Ja pēc 1. oktobra mainījies strādājošo darba spējīgo ģimenes locekļu sastāvs, piegādes aprēķina par jaunu termiņiem, kas vēl nav pienākuši.

10. Atļaut PSRS Lauksaimniecības ministrijai, PSRS Padomju saimniecību ministrijai un citām ministrijām un resoriem, kam ir padomju saimniecības un palīgsaimniecības, iepirkt šķirnes liellopus no pilsētu iedzīvotāju saimniecībām par šķirnes lopu cenām un produktīvos lopus — par lopu iepirkšanai noteiktajām valsts

iepirkuma cenām ar piemaksu līdz 50 procentiem atkarībā no lopu kvalitātes un pašreizējām tirgus cenām.

11. Uzlikt par pienākumu Lauksaimniecības bankai:

a) piešķirt 1956. gadā kolchoziem, kam tas nepieciešams, govju iepirkšanai no pilsētu iedzīvotājiem kreditu uz laiku līdz pieciem gadiem, kas dzēšams, sākot ar otro gadu pēc kredita saņemšanas;

b) atmaksāt 1956. gadā ministriju (resoru) padomju saimniecībām un palīgsaimniecībām no Savienības budžeta līdzekļiem govju vērtību, kuras pirkas no pilsētu iedzīvotājiem.

12. Uzlikt par pienākumu PSRS Padomju saimniecību ministrijai, PSRS Lauksaimniecības ministrijai un citām ministrijām un resoriem, kam ir padomju saimniecības un palīgsaimniecības, savienoto republiku Ministru Padomēm, novadu un apgabalu izpildkomitejām veikt pasākumus, lai nodrošinātu ar barību un kūtim lopus, kas iepirkti no pilsētu iedzīvotājiem.

PSRS Augstākās Padomes Prezidijs D E K R E T S

Par naudas nodokli pilsoņiem, kas pilsētās tur lopus

PSRS Augstākās Padomes Prezidijs nolēma:

1. Noteikt naudas nodokli pilsoņiem — lopu īpašniekiem (atskaitot kolchozniekus), kas dzīvo pilsētās — savienoto republiku galvaspilsētās, apgabalu un novadu centros un autonomo republiku centros (atskaitot Tālo Ziemeļu apgabalu vai autonomo republiku centrus).

Savienoto republiku Ministru Padomēm tiek piešķirtas tiesības saskaņā ar šo Dekretu noteikt naudas nodokli pilsoņiem — lopu īpašniekiem (atskaitot kolchozniekus) lielajās pilsētās, kas nav republiku, novadu un apgabalu centri.

2. Nodokli uzlikt pēc šādām likmēm par vienu mājlopu gadā no 1. oktobra līdz 30. septembrim: par govī — 500 rubļus, cūku, vecāku par diviem mēnešiem, — 150 rubļus, aitu vai kazu, vecāku par gadu, — 40 rubļus, darba zirgu — 1500 rubļus un citiem darba lopiem — 750 rubļus.

Par katru turpmāko lopu, kas saimniecībā ir pāri par vienu govī vai vienu cūku, vai divām aitām (kazām) nodokli uzlikt divkārsā apmērā.

Ja pilsoņu — lopu īpašnieku ģimenē ir darba spējīgi ģimenes locekļi, kas nestrādā valsts uzņēmumos un iestādēs, kooperatīvajās un sabiedriskajās organizācijās (atskaitot namamāti un skolu audzēkņus), nodoklis, ko aprēķina pēc noteiktajām likmēm, tiek paaugstināts par 50 procentiem.

3. Savienoto republiku Ministru Padomēm tiek piešķirtas tiesības atbrīvot no nodokļa atsevišķu nelielu pilsētu iedzīvotājus, kaut arī tās būtu apgabalu, novadu vai autonomo republiku centri.

Pilsētu un rajonu Darbaļaužu deputātu padomju izpildkomitejām tiek piešķirtas tiesības pēc sabiedrisko organizāciju uzņēmumu un iestāžu lūguma atbrīvot izņēmuma kārtā no nodokļa nomaksas atsevišķus pilsoņus, kas dzīvo pilsētās un kam ir lopi personiskajā īpašumā.

4. Lopu uzskaiti un nodokļu aprēķināšanu izdara pilsētu (rajonu) finansu nodaļas pēc lopu skaita uz 1. oktobri.

5. Nodoklis nomaksājams vienādās daļās līdz 15. novembrim un līdz 15. martam.

Lopu īpašnieki, kas produktīvos piena lopus pārdevuši kolchoziem, padomju saimniecībām, palīgsaimniecībām un PSRS Lauksaimniecības ministrijas šķirnes un produktīvu lopu sagādes un realizācijas kantoriem un gaļas liellopus, cūkas, aitas un kazas — valsts iepirkumā, tiek atbrīvoti no nodokļa nomaksas termiņos, kas vēl nav pienākuši. Ja lopi pārdoti atsevišķiem pilsoņiem vai nokauti, nodokli uzlikt pilnā apmērā.

Ja lopi iegādāti pēc 1. oktobra, nodokli uzlikt pēc pilnām gada likmēm. Ja pēc 1. oktobra mainījies strādājošo darba spējīgo ģimenes locek-

ļu sastāvs, nodokli aprēķina par jaunu termiņiem, kas vēl nav pienākuši.

6. Gadījumā, ja nodoklis noteiktajos termiņos nav nomaksāts, attiecīgās personas tiek sodītas:

a) par nodokļa samaksas novēlošanu tiek piedzīta soda nauda 0,2 procentu apmērā par katru nokavēto dienu;

b) pēc nodokļa samaksas termiņa izbeigšanās pielieto piespiedu soda mērus vispār noteiktajā kārtībā.

7. Sūdzības par nepareizu aplikšanu ar nodokli jāiesniedz pilsētas (rajona) finansu nodaļas vadītājam mēneša laikā pēc maksāšanas paziņojuma izsniegšanas.

Pilsētas (rajona) finansu nodaļas vadītāja lēmums ir galīgs.

Lūgumu un sūdzību iesniegšana nepārtrauc nodokļa nomaksu un piedzīšanu.

8. Instrukciju par šā Dekreta piemērošanu izdod PSRS Finansu ministrija.

PSRS Augstākās Padomes Prezidijs Priekšsēdētājs

K. VOROŠILOVS

PSRS Augstākās Padomes Prezidijs Sekretārs

A. GORKINS

Maskavā, Kremli,
1956. gada 27. augustā

PAR SŪDZĪBU UN IEROSINĀJUMU GRĀMATĀM

Katrā tirdzniecības, komunalā kantora uzņēmumā vai veikalā ir sava sūdzību un ierosinājumu grāmata, kurā katram pilsonim tiesības ierakstīt savus ierosinājumus, sūdzības, kā arī pateicību. Bet kā tad pie mums ir ar sūdzību grāmatām?

Ne labprāt sūdzību un ierosinājumu grāmatu grib izsniegt Autotransporta kantora № 7 bilešu pārdošanas kasīere. Apskatot šo grāmatu jāsaprot, ka visām sūdzībām ir atbildes, izņemot vienu, par kuru arī derētu parunāt. Sūdzību parakstījuši 10 pilsoņi, kuri nopirkuši biļetes un gaidījuši autobusu, lai aizbrauktu uz Skrundu. Gaidījuši vairāk kā divas stundas, bet autobuss nepienācis. Vēlāk noskaidrojies, ka tas jau pusstundu pirms paredzētā atiešanas laika no autoostas aizbraucis bez pasažieriem. Atbildes vietā rakstīts: „Lietu izskata priekšnieks”.

Pagājuši jau vairāki mēneši, bet lieta joprojām nav noskaidrota. Vairākas sūdzības ir par pilsētas satiksmi, ka neievēro paredzēto grafiku — autobuss neatiet laikā uz paredzētajiem maršrutiem. Uz šīm sūdzībām ir formālas atbildes, tās pasažierus neapmierina. Par to nopietni jāpadomā arī uzņēmuma vadītājam b. Molčanovam un jāpānāk, lai pilsētas satiksmes autobuss stingri ievērotu grafiku.

Ja apskata restorāna „Venta” sūdzību un ierosinājumu grāmatu, tad šeit vērojama liela dažādība. Piemēram, pilsoņi raksta: „...pusdie-

nās man pasniedza kāpostu vīstokļus ar ceptu mušu...” Minētā pilsoņi vēl piezīmē, ka tas nav pirmais gadījums. Nākamajā lapā rakstīts: „...Pateicamies restorāna kolektīvam par labu apkalpošanu, garšīgiem ēdieniem...” Kā tas saprotams? No tā varam secināt to, ka ēdieni rūpīgi tiek sagatavoti ne katru dienu. Restorāna direktore b. Čerņina sūdzību grāmatu pārbauda katru dienu, bet šie ieraksti, kā pozitīvie, tā arī negatīvie atkārtojas. Uz priekšu jāpānāk, lai par restorāna darbu apmeklētāji atsauktos tikai pozitīvi un tas ir iespējams.

Ir veikali, kur sūdzību un ierosinājumu grāmatās lasām tikai labu. Kā vienu no tādiem varam minēt Kuldīgas patērētāju biedrības veikalu № 1 (saimniecības preču veikals). Sūdzību grāmatā ierakstīti vairāki ierosinājumi, gan pateicības veikala pārdevējiem, bet sūdzību šīnī gadā nav. Aiz katra ierosinājuma ir atzīme par tā ievērošanu. To pašu varam teikt par Kuldīgas grāmatnīcu. Tāpat pateicību par savu darbu no apmeklētājiem saņemušas KPB 1. tējnicas bufetes vadītājas Elza Petrova un Karmena Gaile.

Lai izskaustu trūkumus, iestāžu un uzņēmumu vadītājiem vairāk jāievēro darbaļaužu prasības. Tikai tad, ja laikā sūdzībās minētos trūkumus likvidēs, sūdzību un ierosinājumu grāmatas iegūs to nozīmi, kāda tām ir paredzēta.

R. Sils

Komjaunatnes rajona komitejas plenums

Šinīs dienās notika komjaunatnes rajona komitejas plenums, kurš apsprieda jautājumu par gatavošanos Vissavienības padomju jaunatnes festivalam. Ziņojumā rajona komitejas sekretare b. Kociņa atzīmēja, ka gatavošanās jaunatnes festivalam izraisījusi jaunu rosni pašdarbības pulciņos un fizkultūras kolektīvos. Noorganizēti jauni pašdarbības pulciņi un palielināties pašdarbnieku skaits. Jauns dombru orķestris noorganizēts pie rajona kultūras nama, pūtēju orķestri pie pirmās vidusskolas un Kuldīgas MTS, estrades orķestris Rendas ciemā. Kolchozā „Latvijas strēlnieks” noorganizēts jauns koris, bet Kabiles MTS — viru ansamblis. Pie rajona kultūras nama sācis darboties sieviešu kvintets.

Referente norādīja, ka gatavojoties festivalam, pielaisti arī vairāki trūkumi. Daudzi pašdarbības kolektīvi vēl ir mazskaitliski, bet jauktajā korī pie rajona kultūras nama dziedātāju skaits pat samazinājies. Pārtraucis darboties izglītības darbinieku arodbiedrības koris. Maz vēl rajonā tautisko deju kolektīvu. Paviršību pielaidusi komjaunatnes komiteja, atstādama novārtā viesību deju un masu rotaļu mācīšanu.

Tālāk b. Kociņa pakavējās pie tā, kā savus uzdevumus, gatavojoties jaunatnes svētkiem, veic komjaunatnes organizācijas. Kolchozos, kur komjaunatnes organizācijas uzņē-

mušas šefību par gatavošanos festivalam un komjaunieši aktīvi piedalās pašdarbībā, darbs sekmejas. Tā kolchozos „Uzvara” un Mičurina vārdā nosauktajā komjaunieši (pirmorganizāciju sekretari b. Ille un Zirne) ir pašdarbības iniciatori un dalībnieki. Tāpēc arī šeit darbojas 3—4 pašdarbības pulciņi, sekmīgi noorganizēti vairāki festivalam veltīti sarīkojumi. Pašreiz šo kolchozu jaunatnes rosīgi gatavojas 9. septembra koncertam Kuldīgā, kā arī nākamā gada janvārī paredzētajiem festivala sarīkojumiem ciemos.

Citādi ir Imantas ciemā. Šeit visos ciema kolchozos — „Imanta”, „Leņina” vārdā nosauktajā un Staļina vārdā nosauktajā komjaunatnes organizācijas, bet tomēr, laikā, kad citur gatavojas festivalam, valda klusums. Tas pierāda, ka šeit komjaunatnes organizācijas stāv nomaļus no šī svarīgā pasākuma.

Pasivitāti izrāda arī kolchozu „Brīvība” un „Proletarietis” komjaunatnes organizācijas, kur jau ilgāku laiku fizkultūras kolektīvi pastāv tikai uz papīra.

Debatēs plenuma dalībnieki pastāstīja par savu komjaunatnes pirmorganizāciju darbu, gatavojoties festivalam.

Mičurina vārdā nosauktā kolchoza komjaunatnes pirmorganizācijas sekretare b. Zirne pastāstīja, ka komjaunieši, organizējot jaunatnes vakarus, priekšnesumiem izmanto ma-

terialus no kolchoza dzīves, kas padara priekšnesumus interesantākus, ieinteresē kolchozniekus piedalīties pulciņos.

Rendas ciemā, kā pastāstīja kolchoza „Uzvara” pirmorganizācijas sekretare b. Ille, visus pasākumus komjaunieši veic kopīgi ar partijas organizāciju un skolotāju kolektīvu.

— Kuldīgas MTS komjaunieši apņēmušies izgatavot lāpas 9. septembra sarīkojumam, — teica b. Zīters. Viņš uzaicināja arī pārējās komjaunatnes organizācijas organizēt šādu pasākumu un dalīties pieredzē, kā to labāk veikt.

LLKJS Centralās Komitejas pārstāvis b. Dzenis norādīja uz pasākumiem, kādi jāveic komjaunatnes organizācijām, lai tās teicami sagatavotos gaidāmajiem festivala sarīkojumiem. Komjaunatnes organizācijām, kurām ir labāka pieredze dažādu pasākumu organizēšanā ar to jāiepazīstina pārējās organizācijas. Jāpānāk, lai festivala sarīkojumos piedalītos ne tikai pašdarbnieki un fizkultūrieši, bet visi komjaunieši, jaunieši un arī vecākā paaudze. Tikai tad, ja gatavošanās festivalam aptvers plašas jaunatnes masas, festivala sarīkojumi izvērsīsies par istiem tautas svētkiem.

Noslēgumā plenums apsprieda jautājumā pieņēma lēmumu.

A. Liepa

SPORTS

„Vulkans” — „Daugavas” sporta skola 3:1

Otrdien „Vulkana” futbolisti tikās ar „Daugavas” sporta skolas (Rīga) komandu. „Vulkans” šoreiz spēlē nedaudz mainītā sastāvā: Jēkabsons, Kuršinskis, Priekalns, Tomašs, Kramzaks, Freimanis, Katučāns, Pilādzis, Rubulis, Stūris un Kreislers. Spēli iesāk kuldīdznieki un jau pirmajā minūtē no atjautīgas Kreisle- ra piespēles Pilādzis gūst vārtus. Risinās strauja spēle un jau otrajā minūtē Stūris rezultātu paaugstina uz 2:0.

Tad vadību pārņem sporta skolas jaunie futbolisti un bieži apdraud kuldīdznieku vārtus, bet viņu sistās bumbas nesasniedz mērķi. Puslaiks noslēdzas ar rezultātu 2:0 „Vulkana” labā.

Otrajā puslaikā risinās viendzīga cīņa. Brīžiem pārsvarā gan viena komanda, gan otra. Viesu uzsāktās kombinācijas nedod rezultātu, jo viņu raidītās bumbas tver vārtsargs Jēkabsons, vai arī

tās iet vārtiem secen. Tad Rubulim rodas lieliska izdevība gūt vārtus, ko viņš arī izmanto un rezultāts kļūst 3:0 „Vulkana” labā. Vienus vārtus viesi atgūst. Viņi cenšas vārtu starpību samazināt. Un, lūk, lieliska izdevība! Jēkabsons izskrien no vārtiem pēc bumbas, bet tā paliek pie viesiem, kuri to raida vārtos. Kuldīdznieku aizsargs Priekalns, kas jau paspējis stāties vārtsarga vietā, ar galvu bumbu atvairā un iesit vārtsargam Jēkabsonam rokās. Bistamais moments likvidēts. Interesantā cīņa beidzās ar „Vulkana” 3:1 uzvaru. Lai gan spēle uzvarēta, nevaram nesaskatīt arī trūkumus. Pārāk gauss un bezdarbīgs bija centra uzbrucējs Rubulis, drošāku un precīzāku spēli varēja vēlēties no aizsardzības.

„Vulkanam” piešķirta uzvara arī pret „Darba rezervēm” par diskvalificētā Reinholda piedalīšanos šajā spēlē. Z. Birze

Kuldīgas mežsaimniecība izcīna pirmo vietu

25. un 26. augustā Aizupes mežsaimniecības tehnikuma stadionā un spēļu laukumos risinājās Latvijas PSR Mežsaimniecību III spartakiades fināla sacensības vieglatlētikā, šaušanā, volejbolā, riteņbraukšanā un virves vilkšanā. Sacensībās piedalījās Cesvaines, Tukuma, Madonas, Rīgas un Kuldīgas mežsaimniecību komandas.

100 m skrējienā vīriešiem pārliecinošu uzvaru izcīnīja mūsu mežsaimniecības pārstāvis Mežaks ar laiku 12,0 sek., otrajā vietā — Znatnijs (Kuldīga), trešajā — Ezerlicitis (Cesvaine). Tālākšānā pirmo vietu ieguva Dakters (Kuldīga) ar rezultātu 6,04 m, otro — Ezerlicitis (Cesvaine), trešo — Bernhards (Kuldīga). Augstlēkšanā uzvaru izcīnīja Bernhards (Kuldīga) ar rezultātu 1,65 m, līdzīgs rezultāts bija otrās vietas ieguvējam Liepiņam (Tukums), trešajā vietā — Bērziņš (Kuldīga) ar rezultātu 1,60 m. 800 m skrējienā pirmajā vietā izvirzījās Meņģis (Kuldīga), otrajā vietā — Znatnijs (Kuldīga), trešajā — Bauze (Rīga). 5000 m skrējienā mūsu pārstāvis Znatnijs ierindojās trešajā vietā.

Granatas mešanā sievietēm pirmo vietu izcīnīja Rubule (Kuldīga), bet 100 m skrējienā sievietēm un tālākšānā — Roce (Kuldīga). Augstlēkšanā Vaskopa (Kuldīga) ar rezultātu 1,25 m ieguva otro vietu. Ari stafetes skrējienos uzvaras guva Kuldīgas mežsaimniecības komanda, izņemot 4x100 m sievietēm, kur uzvarēja cesvainietes. Kuldīdznieces šeit ieņēma otro vietu. Vīriešiem stafetes skrējienos pirmās vietas ieņēma kuldīdznieki.

Ļoti interesantas cīņas risinājās volejbola laukumos. Volejbolā piedalījās 5 vīriešu un 5 sieviešu komandas. Kuldīgas mežsaimniecības sieviešu komanda, uzvarot visas pretinieku komandas, ieguva pār-

liecinošu pirmo vietu, otrajā vietā — Tukuma, bet trešajā — Rīgas komandas. Saistošas bija vīriešu komandu cīņas. Kuldīdznieki izcīnīja vieglu uzvaru pret Madonas komandu, ar 2:1 uzvarēja Tukuma komandu, bet Rīgas komandai tai nācās zaudēt ar 2:1. Pēdējās spēles metu attiecība (4:15; 15:9; 19:17) liecina par spraigas cīņas momentiem. Pēc cīņas ar Rīgas mežsaimniecību radās iespaids, ka Kuldīga nebūs nopietns pretinieks Cesvaines komandai, kura līdz tam bija uzvarējusi visus pretiniekus, bet cīņas gaita sagādāja pārsteigumus. Ja pirmā setā cesvainieši uzvarēja, tad nākošais sets vainagojās ar kuldīdznieku panākumiem. Sevišķi spraiga cīņa risinājās trešajā setā, kad abas komandas centās uzvarēt. Tas izdevās kuldīdzniekiem. Šī cīņa nodrošināja Kuldīgas MS vīriešu komandai otro vietu.

Arī riteņbraucēji godam aizstāvēja Kuldīgas mežsaimniecības godu. Kuldīgas mežsaimniecības pārstāvis Meņģis uzvarēja 25 km distancē, bet Uldriķe — 10 km distancē.

Vasaras sporta veidos (vieglatlētikā, riteņbraukšanā, volejbolā, šaušanā, virves vilkšanā) pārliecinoši uzvarēja Kuldīgas mežsaimniecības komanda, paturot iepriekšējā gadā iegūto ceļojošo kausu. Kopvērtējumā ziemas un vasaras sporta veidos Kuldīgas mežsaimniecības komanda izcīnīja pirmo vietu un saņēma LPSR ceļojošo Sarkano karogu, otrajā vietā — Cesvaines, trešajā — Tukuma mežsaimniecības komanda.

I. Skara

Aizrādījums

Sarkanā krusta medmāsu vakara kursi uzsāka mācības š.g. 1. septembrī pulksten 18⁰⁰ Rīgas ielā № 19.

Redaktors A. Blūms

Valentīns Ovečkins

GRŪTAIS PAVASARIS

(4. turpinājums)

Tagad, Leņins saka, kāpēc nepārvietot dažus VCIK un koleģiju locekļus uz darbu aprīņi un pagastā? Neesam jau kļuvuši tādi birokrāti, ka šādas lietas mūs varētu apmulsināt. Atradīsim darbinieki arī no centrālajiem aparātiem, kas ļoti labprāt būs ar mieru to darīt. Un saimnieciskajā celtniecībā tas daudz ko palīdz. Vārdu par vārdam neatceros, bet doma bija tāda. Tātad kadru dabīgo izvirzīšanu no apakšas dažos gadījumos sekmīgi var savienot ar tādu „birokrātiskas hierarhijas” graušanu. Pie tam, — Dolgušins piemētināja, — jūs taču uz kolchoziem nenāizsūtījāt nogrēkojušos rajona darbiniekus, bet labus komunistus. Tāds, kas pašl saprata, kur viņu istā vieta.

— Bet vispār visā padomju varas laikā pārāk daudz darbinieku mēs esam virzījuši no apakšas uz augšu, — teica Opjonkins, — vienā otrā postenī, kas tagad iestādēs atbrīvojas, varētu arī nevienam nesēdināt. Vai arī vismaz pagaidīt, labi paskatīties: un kā, vai nebūs liela nelaime, ja šo amatu likvidēs? Re, ražības noteikšanas inspekciju taču likvidēja kā šķiru, rajona izpildkomitejas lauksaimniecības nodaļu arī — un nekas, dzīvojam ne sliktāk kā agrāk.

— Aparāti mums uzpūsti nesamērīgi, — Dolgušins piekrita. — Tas, kas tagad nolemts darīt aparātu samazināšanā un cilvēku nosūtīšanā no turienes ražošānā, man liekas, ir tikai liela valstiska darba iesākums. Ļoti grūts darbs. Pretošanās nebūs mazā! Līdz šim laikam, lai cik, arī mēs štatus mazinājām, sevišķu rezultātu nav. Vienā iestādē samazina, otrā uzpūš, no vienas ailes štata sarakstā darbinieku izvairo, otrā pieraksta klāt — un atkal viss pa vecam.

Aiz sādžas ceļš bija labāks, bedres bija gandrīz pielīdzinātas, sadauzītais ledus sajaucies ar kūstošo sniegu un smiltīm. Mašīna neslīdēja. Šoferis Vasilis Ivanovičs palīdzēja Martīnovam pārsēties, aizsmēķēja, atpūdzdamies atspieās pret sēdekļa atzveltni.

— Štati jāsamazina tā, kā biedra Dzeržinska laikā ķēra bezpajumtniekus, — viņš teica. — Es tajā laikā strādāju par šoferi mūsu aprīņā tautas izglītības nodaļā, zinu, pats viņus vedu uz bērnu kolonijām.

— Kā tad viņus ķēra? — pānteresējās Opjonkins.

— Vienā naktī uzreiz visas pilsētās. Dosses no Belgorodas uz Charkovu — tur arī ķer, uz Kursku — arī tur medības. Nav kur likties!

Visi iesmējās.

— Tātad tu rekomendē — vienā dienā visā Padomju Savienībā, visās iestādēs, par tik un tik procentiem?

— Nu jā. Lai nebūtu pārbēgšanas...

— Katreiz, kad sākam runāt par štatu samazināšanu, man liekas, ka mēs netiekam līdz galvenajam, — sarunā iejaucās Mitins. — Lūk, ne tikai kaut kādā sviesta rūpniecības uzņēmumā sēž lieki rakstveži. Pašos partijās un padomju organos arī daudz nevajadzīgu amatu. Goda vārds, man rajona izpildu komitejā tik daudz darbinieku, ka vienu otru reizi jāpadomā, ko viņiem likt darīt, lai par velti nesāņemtu algu. Bet apgabala? Brīnumus es tur noskatījos, kad strādāju pie apūdeņošanas. Cik daudz paralelisma, liekas ķepāšanās! Ir apgabala partijas, ir izpildkomiteja vienas un tās pašas nodaļas, ļaudis nodarbojas ar vieniem un tiem pašiem jautājumiem, gatavo vienus un tos pašus lēmumus, tikai uz vieniem partijās komitejas paraksts un zīmogs, uz otriem — izpildko-

mitejas. Vai arī, ņemsim, ir tāda iestāde — apgabala plānu komiteja. Visās apgabala izpildkomitejas nodaļās ir plānotāji, apgabala lauksaimniecības pārvalde ir sava plānu grupa — un vēl bez tam apgabala plānu komisija. Ko tai darīt? Savākt ziņas no citiem plānotājiem un pārakstīt uz savas mašīnas? Trīsdesmit cilvēku nonīkst aiz garlaicības, nezin, kā laiku nosist. Un, lūk, plāno: cik kolchoziem jānodod liellopu ādu katrā ceturksnī, ievērojot krišanas procentu.

— Vai drīkst vēl vienu vārdu? — Vasilis Ivanovičs paskatījās uz Martīnovu. Viņš bija jau padzīvojis cilvēks pāri piecdesmitiem, sirms šoferis ar trīsdesmit gadu stažu. — Vēl par štatiņiem... Es mūsu rajona partijas komitejā strādāju no trīsdesmit pirmā gada. Toreiz mums bija vieglais „Studebakers” uz pusēm ar rajona izpildu komiteju. No kurienes viņš mums gādājis, nezinu, varbūt, ka vēl kādam muižniekam atņemts revolūcijas laikā. Vadāju rajona komitejas sekretaru un izpildkomitejas priekšsēdētāju. Algu arī man maksāja kopīgi — pusi partijas, pusi izpildu komiteja. Nu, lūk, ja atceros to laiku — vai vieglāk bija strādāt rajona vadītājiem, vai grūtāk? Rajons bija liels, vēlāk to samazināja, iztaisnāja divus rajonus. Kolektivizācija tikko sākās, viss vēl nekārtībā, nenooorganizēts. Notika kukuļu ekspropriācija. Michailovskas mežā bija bandas. Katru nakti te vienā, te otrā vietā kaut kāds notikums. Man liekas, tad bija grūtāk strādāt. Un cik toreiz cilvēku bija rajona komitejā? Nu, zināms, sekretars. Tad vēl nesauca pirmās un otras, vienkārši sekretars. Vietnieks viņam bija... aizmirsu, kādas daļas vadītājs.

(Turpinājums sekos)